

volaným ve společné domácnosti, v plné zákonné míře, jinak však, byl-li závislý na podporách jím poskytovaných, ve výměře skutečně poskytovaných podpor, je patrné, že zákon uznává závislost výživy jenom tehdy, když tato výživa před tím, než povolaný nastoupil vojenskou službu, byla zcela nebo z části z pracovního příjmu povolaného skutečně hrazena (srov. prov. nař. č. 582/1919 Sb. k § 2).

Okolnost, že povolaný v daném případě uznán byl pravoplatným výrokem soudním povinným, poskytovat svému nemanželskému dítěti alimenty ještě za dobu před nastoupením vojenské služby, je tedy pro otázku závislosti výživy irrelevantní, a to tím spíše, když výrok takový pouze zjišťuje, že a jakou měrou povolaný podle svého jmění je povinen přispívat na výživu dítěte (§ 166 o. z. o., resp. § 9 nov. I.), nepraví však nic o tom, že výživa dítěte na těchto alimentech byla závislá, t. j. jimi byla podmíněna, ani o tom, že výživa dítěte byla závislá na pracovním příjmu povolaného.

Poněvadž v daném případě je nesporno, že povolaný před nastoupením vojenské služby na výživu dítěte ničím nepřispíval, právem žal. úřad uznal, že výživa dítěte na povolaném jeho nemanželském otci nebyla závislá (a proto povoláním jeho nebyla ohrožena), a právem proto nárok na vyživovací příspěvek odepřel.

Č. 11.125.

Vojenské věci: * Výživa uchazeče o příspěvek vyživovací podle zák. č. 120/1921 Sb. není ve smyslu § 4 cit. zák. ohrožena, je-li i po povolání dosavadního jeho živitele k činné službě vojenské fakticky postaráno o jeho výživu poměrům přiměřenou. Z jakých pramenů přijem ten plyne, je lhostejno.

(Nález ze dne 8. března 1934 č. 17.321/33.)

V ě c: Anna H. v M. jménem nezl. Waltera H. proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b ě z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. vyživovací komise v Mar. Lázních výměrem z 28. května 1931 zamítla nárok na vyživovací příspěvek pro Waltera H., nemanželského syna Josefa H., podle zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb. z toho důvodu, že nejsou dány předpoklady ve smyslu § 4 zmíněného zák. (§ 215 č. 530/1919, § 2m č. 582/19 Sb.). Odvolání, v němž st-lka namítala, že nemanželský otec dítěte Waltera H., Josef H., byl rozsudkem okr. soudu v Mar. Lázních z 27. června 1929 uznán povinným platit až do dokončeného 6. roku věku dítěte měsíčně předem příspěvek na výživu v částce Kč 130, a že proto dítěti přísluší podle § 4 zák. č. 120/1921 Sb. nárok na vyživovací příspěvek, zamítla zem. vyživovací komise nař. výměrem, ježto výživa nemanželského dítěte vzhledem k tomu, že bylo vydržováno rodiči nemanželské matky, nebyla ohrožena nastoupením vojenské služby, ku které nemanželský otec byl povolán.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažoval nss takto:

Žal. úřad nezabýval se otázkou, zda nezletilý Walter H. byl svou výživou podstatně závislý na pracovním příjmu svého nemanželského otce Josefa H., nýbrž, odepřel mu nárok na vyživovací příspěvek z důvodu, že výživa jeho povoláním jeho nemanželského otce ke službě vojenské nebyla ohrožena, když dítě bylo vydržováno rodiči nemanželské matky.

Netřeba se proto zabývatí oněmi vývody stížnosti, které uplatňují, že J. H. byl podle pravoplatného rozsudku soudního již v době nastoupení služby vojenské povinen poskytovat dítěti alimenty, neboť vývody ty v podstatě snaží se dokázati, že výživa dítěte byla na povoláním podstatně závislá a proto povoláním jeho byla ohrožena.

Vlastního důvodu zamítavého rozhodnutí týká se námitka, že subsidiární alimentární povinnost nemanželské matky resp. jejích rodičů nároku na vyživovací příspěvek nevylučuje. Této námitce nemohl však nss dáti za pravdu.

Podle § 4 zák. č. 120/1921 Sb. je nárok na vyživovací příspěvek podmíněn tím, že výživa člena rodiny byla na pracovním příjmu povolání podstatně závislá a povoláním tím je ohrožena, t. j. že po odpadnutí příspěvků, které poskytoval povolaný ze svého pracovního příjmu, člen rodiny nemá tolik, kolik třeba na jeho výživu poměrům přiměřenou. Stačí-li ostatní jeho příjmy na takovouto výživu, nelze říci, že by výživa jeho byla ohrožena. Z jakých pramenů příjmy ty plynou, je lhostejno, záleží pouze na faktu, že je má.

V daném případě úřad zjišťuje, že dítě bylo vydržováno rodiči nemanželské matky. Stížnost to nepopírá ani nenamítá, že přes tyto příspěvky výživa dítěte je ohrožena. Námitka, že k těmto příspěvkům nelze hleděti, podle toho, co svrchu dovozeno o pojmu »ohrožení výživy«, není důvodná.

Č. 11.126.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Dědicem ve smyslu ustanovení č. 2 § 4 dávk. pravidel č. 143/22 Sb. je každý, kdo se jako dědic přihlásil a jehož přihláška byla soudem přijata.

(Nález ze dne 8. března 1934 č. 21.009/33.)

V ě c: Antonie Š. v J. (adv. Dr. Kar. Papež z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k. Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem mor. zem. výběrčího úřadu v Brně ze 3. května 1929 byla st-lce jménem vlastním a jménem pozůstalosti po Anně S. předepsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu polovice nemovitostí zapsaných ve vložkách č. ... v B., odstoupených smlouvou ze 14. dubna 1925 Josefu S.